

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie Wydział I Cywilny w składzie:

<i>Przewodniczący</i>	<i>SSA Andrzej Palacz</i>
<i>Sędziowie:</i>	<i>SA Anna Gawelko (spraw.)</i> <i>SA Anna Pele</i>
<i>Protokolant:</i>	<i>st.sekr.sądowy Cecylia Solecka</i>

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2012 r. na rozprawie

sprawy z powództwa (...). z o.o w W.

przeciwko **G. P. i M. P.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie

z dnia 23 maja 2012 r., sygn. akt I C 820/11

I. **o d d a l a** apelację ,

II. **z a s ą d z a** od pozwanych G. P. i M. P. solidarnie na rzecz powoda (...). z o.o w W. kwotę 5.400 zł (pięć tysięcy czterysta) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego .

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym na podstawie weksla wystawionego w dniu 28.05.200r. jako weksel in blanco podpisanego przez prezesa zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) w D. – M. P., a wypełnionego przez powoda w dniu 7 maja 2010r. na kwotę 2.114.801,94zł. Weksel ten został poręczony przez pozwanych – M. P. i G. P. (k. 57). Wraz z wekslem prezes zarządu spółki (...) podpisał deklarację wekslową (k. 56), w której upoważnił powoda do wypełnienia weksla w każdym czasie w wypadku nie wywiązywania się przez spółkę z zobowiązań wynikających z umowy nr (...) z dnia 28.04.2004r. na sumę odpowiadającą zadłużeniu względem (...) Sp. z o. o.

W związku z brakiem zapłaty należności wynikających z wystawionych przez powoda faktur, powód wypełnił weksel w sposób i w czasie wyżej wskazanym, kierując żądanie zapłaty do poręczycieli wekslowych.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym w dniu 31 maja 2011r. Sąd Okręgowy w Rzeszowie nakazał pozwanym, aby solidarnie zapłacili na rzecz powoda kwotę 2.114.801,94zł z ustawowymi odsetkami od dnia 4 maja 2011r. oraz kwotę 107.217zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 7.200 zł zastępstwa procesowego.

Pozwani M. P. i G. P. wnieśli zarzuty od nakazu zapłaty. Wnieśli o jego uchylenie i oddalenie powództwa. Zarzucili, że :

1. pozwany M. P. nie został skutecznie poinformowany w wykupie weksła,
2. po dniu wystawienia weksła strony umowy: (...) Spółka z o. o. oraz powód znacząco zmienili łączący je stosunek prawny i ustalono inny sposób zabezpieczenia powoda,
3. znaczenie płatności datą 7.05.2010r. wskazywało termin, kiedy spółka będąca wystawcą weksła została już wykreślona z Krajowego Rejestru Sądowego,
4. spółka (...) Sp. z o. o. została przekształcona w (...) S.A., wobec której została ogłoszona upadłość likwidacyjna,
5. powódka ustalając sumę zadłużenia wystawcy weksła naliczyła wobec części faktur odsetki do dnia 22.04.2010r.
6. powódka zgłosiła wierzytelności w postępowaniu upadłościowym wobec (...) SA w upadłości likwidacyjnej i uzyskała częściowe zaspokojenie należności dochodzonej niniejszym postępowaniem,
7. powódka zgłosiła Syndykowi Masy Upadłości (...) SA zamiar dokonania korekty podatku VAT z tytułu faktur, których należności dochodzi niniejszym postępowaniem,
8. roszczenie ze stosunku podstawowego uległo przedawnieniu,
9. wypełnienie weksła i dochodzenie roszczenia wobec pozwanych stanowi naruszenie zasad współzycia społecznego.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w zakresie zgłoszonym przez strony Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 23 maja 2012r. uchylił nakaz zapłaty Sądu Okręgowego z dnia 31 maja 2011r. sygn. akt I Nc 43/11 w części dotyczącej kwoty 478.265,30 zł z odsetkami od powyższej kwoty od dnia 4 maja 2011r. i w tym zakresie umorzył postępowanie oraz uchylił nakaz zapłaty w części orzekającej o kosztach postępowania w odniesieniu do kwoty 75.000zł, utrzymał w mocy nakaz zapłaty w pozostałej części, odstąpił od obciążenia pozwanych opłatą sądową od zarzutów od nakazu zapłaty i w tym zakresie opłatą tą obciążył Skarb Państwa, zarządził zwrot od Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Rzeszowie na rzecz powoda kwoty 75.000zł tytułem nadpłaconej opłaty od pozwu i zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 17 zł tytułem zwrotu kosztów związanych z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

Uzasadniając wyrok w pkt I, częściowo uchylającym nakaz zapłaty, Sąd wskazał, że nastąpiło to w związku z modyfikacją przez powoda żądania pozwu, który ograniczył żądanie do kwoty 1.636.536,58zł, cofając pozew w pozostałym zakresie z jednoczesnym zrzeczeniem się roszczenia co do kwoty 478.265,36 zł. Powyższa modyfikacja wynikała z faktu zapłaty na rzecz powoda kwoty 478.265,36 zł w toku postępowania likwidacyjnego upadłej Spółki Akcyjnej (...) przez syndyka.

Utrzymanie nakazu zapłaty w pozostałym zakresie wynikało z faktu, iż Sąd Okręgowy, po dokonaniu ustaleń faktycznych w sprawie, nie podzielił zarzutów zgłoszonych przez pozwanych w zarzutach od nakazu zapłaty.

Z uwagi na to, że pozwani w apelacji od zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego podtrzymali jedynie część zgłoszonych pierwotnie zarzutów, poniżej zostaną przedstawione tylko te ustalenia faktyczne, które wiążą się z zarzutami zgłoszonymi przez pozwanych w apelacji.

Pozwany nie podtrzymał w apelacji zarzutu związanego z faktem iż:

- po dniu wystawienia weksla strony umowy (...) Sp. z o. o. oraz powód znacząco zmienili łączący je stosunek prawny i ustalono inny sposób zabezpieczenia powoda (pkt 2 zarzutów),
- znaczenie płatności datą 7.05.2010r. wskazywało termin, kiedy spółka będąca wystawcą weksla została już wykreślona z KRS (pkt 3 zarzutu),
- powódka ustalając sumę zadłużenia wystawcy weksla naliczyła wobec części faktur odsetki do dnia 22.04.2010r. (pkt 5 zarzutów),
- powódka uzyskała częściowe zaspokojenie wierzytelności z masy upadłości Spółki (...) SA w upadłości (pkt 6 zarzutów),
- roszczenie ze stosunku podstawowego uległo przedawnieniu (pkt 8 zarzutów).

Ustalenia, których dokonał Sąd Okręgowy, a związane z zakresem zaskarżenia, przedstawiają się następująco:

Wystawca weksla in blanco (...) Sp. z o. o. mającego zabezpieczyć zobowiązania wynikające z umowy zawartej przez tę spółkę z powodem w dniu 28 maja 2004r. , sporządził także deklarację wekslową. Deklaracją tą strony przewidziały prawo wypełnienia weksla na sumę odpowiadającą zadłużeniu wystawcy, łącznie z odsetkami, prowizją oraz kosztami powstałymi z jakiegokolwiek tytułu oraz prawo opatrzenia datą płatności wg. uznania (...) Sp. z o.o. w W., zastrzegając warunek zawiadomienia o tym listem poleconym wystawcy weksla.

Na odwrocie weksla poręczenie weksla złożyli pozwani.

Sąd ustalił, że powód w dostateczny sposób wykazał prawidłowe doręczenie pozwanym pisma z dnia 27 kwietnia 2010r. (k. 88 i 89), informującego adresatów o wypełnieniu weksla in blanco na kwotę 2.114.801,94zł. Pisma wysłał oddzielnie każdemu z pozwanych listem poleconym (k. 60). Przesyłkę skierowaną dla pozwanego M. P. wysłaną na jego adres zamieszkania (ul. (...) w D.) podpisał w dniu 30.04.2010r. A. K.. Sąd stwierdził, że dokument w postaci dowodu nadania listu poleconego stanowi dowód prima facie rodzący domniemanie doręczenia, które może być obalone przeciwdowodem przez adresata oświadczenia. Pozwani nie wykazali, że nie doszło do doręczenia, które umożliwiało im zapoznanie się z treścią oświadczenia stosownie do art. 61 § 1 kc. Nie wskazali nawet kim jest A. K., której podpis znajduje się na potwierdzeniu odbioru przesyłki, a w szczególności, że nie była ona uprawniona do odbioru przesyłu , bądź też że nie przekazała jej adresatowi.

W przedmiocie zarzutu przedawnienie roszczenia Sąd ustalił, że został wypełniony w dniu 7 maja 2010r. (weksel k. 87). Według pozwanych roszczenie ze stosunku podstawowego uległo przedawnieniu w dniu 25.03.2011r. Pozew w niniejszej sprawie został złożony w dniu 4.05.2011r. Sąd podkreślił, że roszczenie wekslowe przeciwko poręczycielowi ulega przedawnieniu z upływem trzech lat od dnia płatności weksla (art. 32, 70 w zw. z art. 103 i 104 prawa wekslowego). Odnosi się także do weksla in blanco, w którym data płatności została wpisana przez wierzyciela wekslowego. Skoro powód wypełnił weksel datą 7 maja 2010r. tj. przed terminem przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego, przy uwzględnieniu, że pozew został wniesiony 4 maja 2011r. – to zarzut przedawnienia nie jest trafny. Powództwo zostało bowiem oparte wyłącznie na zobowiązaniu wekslowym. Dlatego wniesienie pozwu po upływie terminu przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego nie ma znaczenia i nie może skutkować uchyleniem się pozwanych od zaspokojenia roszczenia.

Odnośnie ewentualnego dokonania przez powoda korekty podatku VAT, co zdaniem pozwanych miałoby wpływ na wysokość roszczenia:

Przy zarzutach od nakazu zapłaty pozwani przedłożyli pismo powoda z dnia 5 maja 2011r. zawiadamiające syndyka (...) SA w upadłości likwidacyjnej o zamiarze dokonania - na podstawie art. 89 a ust 2 pkt 6 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług – korekty podatku należnego z tytułu niezapłaconych do chwili obecnej faktur dokumentujących dostawę towarów dokonanych na rzecz (...) SA w upadłości likwidacyjnej (k. 82).

W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy podkreślił, że pozwani tej okoliczności nie wykazali. Nie stanowi takiego dowodu jedynie zgłoszenie zamiaru przez powoda. Sam powód okoliczności tej nie przyznał.

W kwestii zarzutu pozwanych odnośnie uzupełnienia weksla datą płatności przypadająca po ogłoszeniu upadłości (...) SA:

Sąd Okręgowy ustalił, że z dniem 1.10.2007r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w D. została przekształcona w Spółkę (...) S.A. z siedzibą w P.. Wykreślenie z KRS spółki przekształconej nastąpiło w dniu 27 listopada 2007r.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 13 marca 2009r. została ogłoszona upadłość obejmująca likwidację majątku upadłego (...) S.A.

W zarzutach pozwani podnieśli, że wobec bezspornego faktu opatrzenia przez powoda weksla datą płatności 7.05.2010r., a więc po ogłoszeniu (...) S.A. – takie wypełnienie weksla stanowi naruszenie treści porozumienia wekslowego (deklaracji wekslowej). Dlatego – w ocenie pozwanych – powód wypełnił weksel nieprawidłowo (art. 10 prawa wekslowego) i nie może domagać się skutecznego zaspokojenia weksla.

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku odnoszącego się do tej kwestii – stanowiska pozwanych nie podzielił. Za błędny uznał Sąd pogląd pozwanych, że dzień ogłoszenia postanowienia o upadłości Spółki należy uznać za właściwą datę płatności weksla. Sąd Okręgowy powołując się na wymienione w uzasadnieniu orzeczenia: Sądu Apelacyjnego w Katowicach i Sądu Najwyższego – podzielił wyrażone tam stanowisko, iż dla odpowiedzialności awalisty nie ma znaczenia okoliczność, że została ogłoszona upadłość podmiotu, za którego udzielono poręczenia.

Podnosząc zarzut naruszenia zasad współzycia społecznego przy dochodzeniu przez powoda roszczenia w rozmiarze określonym w pozwie – pozwani podnieśli:

1. powód mógł w 2009r. skorzystać z prawa korekty podatku, czego nie uczynił, a jego zaniechania nie mogą obciążać pozwanych,
2. wypełnienie weksla z datą późniejszą od ogłoszenia upadłości spółki utrzymywało pozwanych w niepewności co do skorzystania z praw wekslowych przez okres ponad dwóch lat.

Oceniając powyższy zarzut pozwanych, Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku podkreślił, że przepis art. 5 kc nie mógł mieć istotnego znaczenia w zakresie ustalenia odpowiedzialności pozwanych z tytułu udzielonego poręczenia. Ustalenie zakresu ich odpowiedzialności regulowane było postanowieniami deklaracji wekslowej oraz przepisami ustawy prawo wekslowe. Odwoływanie się do zasad współzycia społecznego w celu uchylecia się od zaspokojenia zobowiązania wekslowego, którego celem jest przede wszystkim spełnienie funkcji gwarancyjnych w obrocie gospodarczym podważałoby cel i istotę tego zobowiązania.

Powyższy wyrok w pkt II i V pozwani zaskarżyli apelacją.

Zarzucili:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie:
  - a. art. 6 kc , art. 61 kc poprzez przyjęcie, że pozwany M. P. otrzymał wezwanie do wykupu weksla, a dalej, że mógł się zapoznać z jego treścią,
  - b. art. 10 prawa wekslowego poprzez przyjęcie, że wypełnienie weksla po dacie upadłości wystawcy było prawidłowe, dochodzone roszczenie nie jest przedawnione.
2. naruszenie przepisów postępowania:

- a. art. 98 kpc poprzez przyjęcie, że powodowi należą się w pełni koszty zastępstwa procesowego,
- b. art. 328 § kpc poprzez brak odniesienia się do wszystkich dowodów i zarzutów wnioskowanych w sprawie, a w konsekwencji ich oceny.

Skarżący wnieśli o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt II poprzez uchylenie nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 31.05.2011r. sygn. akt I Nc 43/11 w pozostałym zakresie,
2. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt V poprzez zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kwoty 34 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa ,
3. zasądzenie kosztów według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego, ewentualnie o uchylenie wyroku w pkt II i V i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania przy uwzględnieniu kosztów dotychczasowego postępowania.

Nadto wnieśli o dopuszczenie w postępowaniu apelacyjnym dowodu z pism powoda w zakresie dokonania korekty podatku oraz dowodów w postaci ksiąg rachunkowych powoda za okresy objęte pozwem celem wykazania odzyskania części podatku od towaru i usług i wyksięgowania tej części należności dochodzonej .

W odpowiedzi na apelację powód wniósł w pierwszej kolejności o jej odrzucenie, a na wypadek nieuwzględnienia tego wniosku o oddalenie apelacji i pominięcie dowodów zgłoszonych przez pozwanych w apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wniosek powoda o odrzucenie apelacji pozwanego jest nieuzasadniony – w sekwencji dat i zdarzeń dotyczących czynności w przedmiocie opłaty sądowej od apelacji wynikających z akt sprawy (art. 102 ust. 4 uksc, art. 130² § 1 i 2 kpc).

Apelacja jest merytorycznie nieuzasadniona.

Jak już wcześniej wskazano w uzasadnieniu niniejszego wyroku – pozwani w zasadzie w apelacji podtrzymują część zarzutów zgłoszonych już w postępowaniu przed Sądem Okręgowym.

W apelacji wyeksponowany został przede wszystkim zarzut związany z dokonaniem przez powoda korekty podatku VAT od niezapłaconych faktur, co – zdaniem pozwanych – powinno skutkować zmniejszeniem uwzględnionego żądania o kwotę tej korekty.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że niniejsza sprawa toczyła się w trybie postępowania nakazowego (art. 485 § 2 kpc).

W tym postępowaniu, w jego fazie zapoczątkowanej wniesieniem zarzutów od nakazu zapłaty dochodzi do przerwania ciężaru dowodów na stronę.

Art. 493 § 1 kpc wprowadza prekluzję dotyczącą zarzutów, twierdzeń odnoszących się do okoliczności faktycznych oraz powoływanie dowodów na ich poparcie.

Z powyższego wynika, że pozwani – zarzucając iż powód dokonał korekty podatku VAT, co – w ich ocenie – ma wpływ na wysokość dochodzonego roszczenia, pozwani powinni w zarzutach od nakazu zapłaty przedstawić stosowne dowody względnie wnioski dowodowe na tę okoliczność.

Pismo zawiadamiające o zamiarze dokonania korekty – zgłoszone jako dowód w sprawie (k. 82) – jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy – nie może stanowić dowodu dokonania korekty.

Dopiero w postępowaniu apelacyjnym pozwani przedłożyli dowód w postaci pisma z dnia 27.06.2011 r. zawiadamiającego Syndyka Masy Upadłości o dokonaniu korekty podatku na kwotę 142.745,65 zł (k. 183). Data tego pisma wskazuje, że korekta podatku nastąpiła po wydaniu nakazu zapłaty, a przed wydaniem zaskarżonego wyroku.

Powód okoliczność dokonania korekty przemilczał na rozprawie poprzedzającej wydanie zaskarżonego wyroku.

Biorąc pod uwagę, że pełnomocnik pozwanych nie był w stanie wskazać, kiedy pozwani powzięli wiadomość o treści pisma w przedmiocie dokonania korekty podatku VAT, Sąd dopuścił w postępowaniu apelacyjnym dowód z powyższego pisma, mając na względzie, że pismo to nie było adresowane do pozwanych.

Uwzględnienie tego wniosku dowodowego nie daje jednak podstaw do uwzględnienia zarzutu pozwanych, iż powód korzystając z instancji prawa podatkowego – przyczynił się do zmniejszenia długu, a więc nie może domagać się skutecznie od pozwanych należności, którą sam pomniejszył i nie wykazuje już po stronie zobowiązań.

Należy zauważyć, że w świetle ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (tj. Dz. U. 2011 r., nr 177, poz. 1054) korekta podatku należnego nie jest ostateczna.

Jeśli bowiem podatnik – sprzedawca otrzyma należność, która wcześniej została odpisana jako nieściągalna i względem której została dokonana korekta podatku w ramach ulgi za „złe długi”, wówczas ma on obowiązek odpowiednio zwiększyć podatek należny. Obowiązek ten wynika z przepisu art. 89 a ust. 4 ustawy, który mówi że obowiązek zwiększenia podatku należnego powstaje w sytuacji, gdy należność została uregulowana w jakiegokolwiek formie. Uznać trzeba, że uregulowaniem należności jest też przymusowe ściągnięcie jej na drodze egzekucji.

Obowiązek zwiększenia skorygowanego wcześniej podatku – w razie otrzymania należności – powstaje w rozliczeniu (w deklaracji) za okres w którym należność ta została uregulowana (vide Komentarz do ustawy o podatku od towarów i usług – autorstwa Adama Bartosiewicza i Ryszarda Kubickiego, opublikowanego LEX 2012).

Odnośnie zarzutu naruszenia art. 6 i 61 kc poprzez przyjęcie, że pozwany M. P. otrzymał wezwanie do wykupu weksla i że mógł się zapoznać z jego treścią.

Zarzut tej jest nieuzasadniony.

W tym zakresie w pełni należy podzielić stanowisko Sądu Okręgowego, który szczegółowo uzasadnił swoje stanowisko w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Należy podkreślić, że uregulowanie art. 6 kc stanowi o ciężarze dowodu w sensie materialnoprawnym i wskazuje, kogo obciążają skutki nieudowodnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia. Przepis ten zawiera ogólna zasadę rozkładu ciężaru dowodu i określa reguły dowodzenia.

O jego naruszeniu można mówić wtedy gdy Sąd orzekający przypisałby obowiązek dowodowy innej stronie, niż tej która z określonego faktu wywodzi skutki prawne.

Sąd Okręgowy trafnie natomiast wskazał, że pozwany nie obalił domniemania doręczenia mu przesyłki wynikającego z przedłożonego do akt potwierdzenia odbioru. Pozwany nie złożył żadnego dowodu, ani nie złożył żadnego wniosku dowodowego, by to domniemanie doręczenia podważyć. Nie wskazał, kim dla powoda jest A. K., której podpis znajduje się na potwierdzeniu odbioru przesyłki.

Nie znajduje uzasadnienia twierdzenie pozwanego, że wprawdzie przesyłka adresowana była na jego adres zamieszkania, a w istocie doręczono ją na adres spółki. Twierdzenie to – zdaje się – ma wynikać z faktu odcisnięcia pieczęci (...) Spółka z o.o., (...) w D., obok podpisu A. K.. Z ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że spółka ta została wykreślona z KRS w dniu 27 listopada

2007 r., zatem posłużenie się pieczęcią nie istniejącej od 2,5 roku spółki w żaden sposób nie może dowodzić, iż przesyłka została na adres wskazany w treści pieczęci.

Niezależnie od powyższego należy zwrócić uwagę na następujące okoliczności:

Pozwany wywodzi obowiązek powoda doręczenia mu zawiadomienia o wypełnieniu weksła z treści deklaracji wekslowej (art. 10 prawa wekslowego), a brak zawiadomienia ma świadczyć o tym, że weksel wypełniono z naruszeniem porozumienia wekslowego.

Porozumienie wekslowe jest umową zawieraną pomiędzy odbiorcą weksła a wystawcą weksła. W praktyce najczęściej w formie pisemnej składa oświadczenie wystawca weksła, a odbiorca weksła wyraża swoją wolę w sposób dorozumiany. Tak też stało się w niniejszej sprawie. Pisemną deklarację wekslową sporządził wystawca weksła – tj. (...) Sp. z o.o. w imieniu której oświadczenie podpisał prezes zarządu M. P. (k. 56).

Porozumienie jest umową która określa wzajemne prawa i obowiązki stron umowy. Deklaracja wekslowa w niniejszej sprawie, oprócz oznaczenia wierzytelności, którą zabezpieczać miał weksel i określenia przypadków, w których weksel in blanco miał być wypełniony, zawierała także instrukcję związaną z obsługą weksła przez wierzyciela: zobowiązanie do powiadomienia wystawcy weksła o wypełnieniu weksła – w formie listu poleconego wysłanego na adres wystawcy na 7 dni przed terminem płatności.

W deklaracji wekslowej nie wskazano by obowiązek zawiadomienia o wypełnieniu weksła miał dotyczyć także poręczycieli. Nadto należy zauważyć, że deklaracji wekslowej do weksła in blanco pozwani – jako poręczyciele nie podpisali.

Pozostaje do rozważenia kwestia czy uzasadniony jest zarzut przedawnienia roszczenia wekslowego oraz czy i w jaki sposób na zakres odpowiedzialności pozwanych jako poręczycieli wekslowych miał wpływ wypełnienie weksła datą późniejszą od daty ogłoszenia upadłości likwidacyjnej wystawcy weksła. Ze stanowiska prezentowanego przez pozwanych w niniejszej sprawie wynika, że powód wypełniając weksel w wyżej opisany sposób wypełnił ten weksel niezgodnie z zawartym porozumieniem, a nadto iż wbrew stanowisku Sądu I instancji – roszczenie powoda wobec poręczycieli uległo przedawnieniu.

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku obszernie przedstawił swoje stanowisko w przedmiocie zasad odpowiedzialności poręczyciela wekslowego, z powołaniem przepisów prawa wekslowego i stosownego orzecznictwa.

Zgodzić należy się z argumentami Sądu Okręgowego co do braku podstaw do przyjęcia, iż doszło do przedawnienia roszczenia wekslowego, mimo iż w dacie wniesienia pozwu w niniejszej sprawie roszczenie ze stosunku podstawowego było już przedawnione.

Pozwani nie przedstawili argumentacji, która to stanowisko mogła by podważyć.

Zgodzić się także należy ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, że wypełnienie weksła datą płatności przypadającą po ogłoszeniu upadłości likwidacyjnej wystawcy weksła nie daje podstawy do przyjęcia, iż weksel został uzupełniony niezgodnie z porozumieniem wekslowym.

Przywołany przez pozwanych w zarzutach pogląd Sądu Najwyższego w orzeczeniu z dnia 1.06.1965 r. sygn. I CR 528/64 (Lex nr 5814), w którym Sąd przyjął, że uzupełnienie weksła datą późniejszą od daty ogłoszenia upadłości wystawcy weksła stanowi naruszenie treści porozumienia (art. 10 pr. wekslowe) – jest odosobniony w orzecznictwie. Nieujawnione jest uzasadnienie tego orzeczenia.

Dominuje stanowisko to, które przedstawił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy: dla odpowiedzialności awalisty nie ma znaczenia okoliczność, że została ogłoszona upadłość podmiotu, za który udzielił poręczenia.

Należy zwrócić też uwagę na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w orzeczeniu z dnia 12 grudnia 2008 r. sygn. II CSK 360/08 Lex nr 584726, w którym stwierdził, że utrata bytu prawnego przez wystawcę weksla in blanco nie powoduje wygaśnięcia zobowiązania wekslowego.

Przy wnioskowaniu „z większego na mniejsze” argumentacja pozwanego nie znajduje więc uzasadnienia.

Zarzut wadliwego orzeczenia o kosztach zastępstwa procesowego nie jest uzasadniony. Należy bowiem zauważyć, że zaspokojenie części żądania strony powodowej i w następstwie częściowe uchylenie nakazu zapłaty nastąpiło dopiero w toku procesu, a zatem w dacie wniesienia pozwu i w dacie wydania nakazu żądanie powoda było zasadne w całości.

Z tych też względów częściowe uchylenie nakazu zapłaty i umorzenie postępowania w niniejszej sprawie nie dawało podstaw do zmniejszenia kwoty zastępstwa procesowego – w stawce minimalnej przy wartości przedmiotu sporu.

Zarzut naruszenia art. 98 kpc przez Sąd I instancji jest więc nietrafny.

Zarzut naruszenia art. 328 § 2 kpc z uwagi na jego lakoniczność nie poddaje się kontroli instancyjnej. Skarżący nie wskazał do jakich dowodów i zarzutów wnioskowanych w sprawie Sąd Okręgowy nie odniósł się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Reasumując powyższe – apelację pozwanych – jako nieuzasadnioną Sąd Apelacyjny oddalił.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc.